

de stem: . . . die in mij blijft en ik in hem, die draagt veel vrucht. . . . zoo iemand in mij niet blijft, die is buitengeworpen, gelijkerwijs de rank, en is verdord. . . .

Gansch rechttop staat de prediker temidden van het volk. Zijn stem is als wierookwolken in de stille nacht. In de verte rijst de tempel van wisselaars en schriftgeleerden. Zijn gelaat is door avondduister bijna verhuld; de honderdman hoort alleen de klank, die is vol reinheid en liefde en die gaat langs de slavenhoofden ook tot hem. . . . Ineens keert de krijgsman zich om, tigt weder poortewaarts. Langzaam betreden zijn voeten de wegen, en zijn pad is niet het kortste. Tusschen zijn slapen ruischt het gehoorde als een branding. . . . in mij niet blijft, die is buiten geworpen. . . .

Het is alsof over de wereld een waas ligt.

Maar eenmaal terug in het rijkgeurende atrium, breekt de ochtendklaarte over gebogen slavenruggen, van zweepen doorstriemd.

3.

Met de dagen die over de stad komen, trekt het gerucht van de wonderen uit het veld. Schier dagelijks weerklinkt in de woning van de honderdman het kletsen van zweepen en het gevloek der slavenleiders. Doch hij-zelf heeft zich afgesloten van het dienend volk, want er is in hem gevaren een lijdzaamheid, die niet van deze aarde is. O, hij wil die gindsche prediker vervloeken! De man, die opstand voedt; verzet van het volk tegen hun wettige meesters. En ware het slechts verzet, hij zou hen ranselen, dat hun bloed de plavuzels kleurde. Doch het is iets anders, waar hij niet tegenop kan. Zij hebben plots een onzichtbaar wapen tegen hem verworven; een wapen dat hem machteloos maakt. Zijn dagen zijn gevuld van een onnoembare angst. Zelfs het paradeeren met zijn zonen geeft hem niet die trotsche vreugd, hoewel hem toch veel lof gewerd. Het lijkt of zijn leven de bodem verliest. . . .

Maar nu is het einde gekomen, nu is de levensbaan gebroken van die opstandeling met zijn zachte gebaren en lokkende stem. Het volk gaat op ter gerechtshuis in dichte drommen. Hij is verraden door een, die zijn woordkracht niet langer kon torsen.

Ook de honderdman heeft zich begeven naar de plaats waar straks het recht zal zegevieren. Rondom is hij door volk omgeven, dat lacht en schreeuwt in blijde verwachting van het naderend schouwspel. Plots klinkt een luid geloei, vermengd met hoongekrijsch. Als een golf slaat het over de wachtensmoede menigte; zijn naasten rekken de halzen. En ook hij brult mee, doch zijn hart is kleiner dan ooit.

Daar staat de prediker in zijn spotroode kleed. Het wordt de eerste maal,